

פ' ס' ५००
היקשרות רוחנית
4) רוחן

[שם] תיר הנבנש לבית המרוחץ אומר "יהי רצון מלפניך ה' אללהנו שתצלילני מזה
וביצואו בו ואל יארע بي דבר קלקלה [וועגן] ואם יארע בי דבר קלקלה ועון תהא
מייתתי בפירה (על) [לבך] עונותני". אמר אבוי לא לيمא איניש האבי דלא ליפתח
פומיה לשטן. דאמר ריל ובן התנא משמעה דרבינו יוסי לעולם אל יפתח אדם פיו
לשטן. איד' (יוסי) [יוסף] מאוי קרא, דבتابיב (ישעה א) "כמעט" בסדום היינו
לעומורה דמיינו, מאוי אודר להו נביא, (שם) "שמעו דבר ה' קצוני סדום וגוי". כי

קשו. אמר אבוי, לא לימא איניש האבי דלא
ליפתח פומיה לשטן בו'. האיש הביא בגופו
ונפשו לא חזר ורעניינו לא יבזהלווה גם בעת שיציר
לנפשו אסונות ופצעים, ומדת הגבורה לא תעוזבו.
ע"כ הבריות הראשונה שנאמורה ביום מקרט בעת
ישב ישראל עוד שלו ושהן ולא חובללה רוחו¹,
דברה דברים כהויתם על המזיאות בכל דרכיו
אפשריותה, ולא חלה(ה) בוה כל אסון לרוח הגבורה
הצריכה להיות תמיד עם האדם. אמן בעת הגלות,
שנהלשו הנפשות, צריכות ההרגשות לשמירה יתרה,
וביזור רוח הגבורה עלול להיות נגע מכל רעין
מחriz. ומצד חילשות הנפש, אין האדם שליט
להטייר מלבבו רעינוי עצב והזדה, אם רק הוציאם
בשבתוין. ע"כ אל יפתח אדם פיו לשטן, כי הטעינה
החלשה המחוכרת לעם ד' ע"י תגורות יד² אויביו
וצורתי הרבות, אם כי בקרבו ורחו מלא אומץ
וגבורה, אבל צריכה היא שמירה מכל צירור מריעיד
ומחליש. וההחלשה הפחד ומיעוט הגבורה, גם
מכינים את האדם לנפילות ובות, גשמיות ורוחניות,
טוב לפני האלים ימלט מהן³, והרבב נהוג אפללו
בתכונות הרוחניות וגם במצב הכללי בעת
התהומותות וחסרון הגבורה הבריאה, כי אז מוצאים
הציורים החיצוניים מקום לפועל ע"פ דרכם, עד
שאפילו ביחסים המוטסיים הכלליים ראוי לה smear
מהתפרצויות דמיונות רעים ע"י הדיבור. "כמעט
בסדום היינו"⁴ הנה התוכחה ביאוש כהה, גורמת
באמת נMICת רוח וקלקל מוסר, עד שנבען הוא
הדבר ע"פ האמת הכרורה לקורותם קאיini סדום⁵. ויש
זה מקום ליום בענייני התוכחה והלימוד
וההטעורות הכלליות בענייני הכלל, שלא לתאר
המצב, בין הרוחני בין הגוף, בצבעים של יארוש
ואפללה גודלה. שאין אותן הציורים מבאים לרווח
את העם, כי"א להשכנן בכבודו לעפר", לרופות ידי
ולהשפילן, והרעינות המשפילים את הרוח, פעליהם
בעל כחונו של האדם הפרט, וגם בע"כ של האומה
בכללה.

(ברדוואר ב')